

sé kjörið af drottni í kennarans sæti,
 en kippt sé því unga og starfandi hugsýni' af fæti.
 Eg á við það banvæni', að til sé sú trú,
 er takmörk því sett geti', að eg eða þú
 hreyfum oss af þessum andlega bletti,
 er arfgengi' og þröngsýni markaðan setti
 á fermingaraldrinum undir vorn fót.
 Eg á við það fólslaga ofbeldisverk,
 sem af oss er heimtað, að grípa um kverk
 alls þess, er vekur, — já, að eins það veiti
 aðför því heiti,
 er þvingað var af oss á lífsdegi árla við langvegamót. —

Ferming!

Já, hvort mun hún auðga og göfga og glæða,
 eða grýta til dauðs eða' í ógöngur hræða.
 allt það, er nefnst getur andleg verming?
 Og hvort mun sá lestur um helvíti' og kvalir og hundraðmargt
 um æfilangt loforð — í andleysi' og heimsku — [fleira,
 og á byrgð, ef fer það í gleysku,
 hljóta í sál þinni hlýðið og náðarríkt bænheyrslu eyra? —

Ja, það er víst efamál. — — — Eitt er þó víst,
 að á byrgð þér liggur á herðum,
 því göngunni' ef breytirðu, gæfan þér snýst,
 og grimmdþrungið, hegndandi réttlætið brýttst
 að þér með ógnandi sverðum.

Og þó: — þessi kenning ei kemur við þig, —
 sú kenning, sú á byrgð — hún snert gæti mig,
 en ekki þig, saklausa systur. —
 En það væri einmitt sú á byrgð, að lifa
 öðrum til heilla og sjálfum til þrifa,
 er feginn þér kynnt hefði' eg fyrstur.

En þó var það ekkert af þessu, er segja eg vildi,